

ret af Staten, men navnlig maa det anses for ønskeligt, at Statsbanedriftens Personale — undtagen Generaldirektøren, jfr. § 5 — med Hensyn til Pensionering betragtes som et Hele, saaledes at fælles Pensioneringsbestemmelser gjælde for Alle, fordi dette ikke alene giver den bedste Aand i Staten, men ogsaa er mest i Statsbanedriftens Interesse, eftersom de, der ansættes i samme, derved ville føle sig stærkest knyttede dertil og vie den Virksomhed, hvortil de saaledes have bundet sig, deres bedste Kræfter, og det derved vilde være udelukket, at Stillinger ved Statsbanedriften kunde benyttes som Overgangsstillinger, hvori den Vedkommende kun forblev, indtil bedre Udsigter i andre Stater viste sig.

Det er nu formentlig i og for sig ikke heldigt at basere Pensioneringssystemet paa Bidrag, som indeholdes i de Ansattes Løn. Der er for den Ansatte altid noget Tryk i, at der affortes Noget i hans Løn, og det tør vel paastaas, at selv om Driftens Udgifter til Løn og Alderdomsforsørgelse blive nøiagtig de samme, hvad enten der gives lavere Løn med Pensioneret eller højere Løn med Afdrag til Pensioneringen, vil en Ansat dog føle sig mere tilfredsstillet ved at erholde en lavere Løn og sikres Udsigt til Alderdomsforsørgelse end ved at erholde en tilsvarende højere Løn, hvori foretages Afdrag til Alderdomsforsørgelse. Efter at imidlertid dette Princip, der jo ogsaa har vundet en vis Anerkjendelse gennem vedtagne Love, har været anvendt i en vid Udstrækning saavel paa de sjællandske som paa de jydsk-hjnske Statsbaner, og efter at en stor Del af Lønningerne for de Ansatte er fastsat med saadanne Afdrag for Die, vil det vistnok blive vanskeligt at komme bort herfra, i alt Fald for de Klasser af Embeds- og Bestillingsmænd, der tidligere have maattet underkaste sig saadanne Afdrag. Men ganske uheldigt vilde det være at udstrække Systemet videre end høist nødvendigt og navnlig ned til de lavere Lønmede, den egentlige Arbejderklasse. Dels vil et Afdrag i den i Forvejen knap tilmaatte Lønning her virke pinligere, og dels vil Arbejderer ikke let kunne forjone sig med den Tanke, at han i visse Tilfælde er udsat for at miste Beløb, som han nærmest maa betragte som sin personlige Eiendom. Det ses da ogsaa, at private Institutioner, der have ment at burde bringe endog betydelige Ofre for at bethyge deres Arbejderes Alderdomsforsørgelse, vistnok væsentlig af det nævnte praktiske Hensyn ikke have baseret Alderdomsforsørgelsen paa noget Tilskud fra Arbejderne selv, men udelukkende paa Bidrag

fra Arbejdsgivernes Side. Der bør altsaa i ethvert Fald for disse Klasser alene regnes med Bidrag fra Driften til deres Alderdomsforsørgelse uden Afdrag i deres Løn, medens Pensioneringen for de andre Ansattes Vedkommende, som foran forklaret, efter den Udvikling, som Forholdene have taget, formenes vedblivende at maatte baseres paa Afkortning i Lønnen i Forbindelse med Bidrag fra Driftens Side. En saadan Ordning bør dog efter Ministeriets Formening hverken gennemføres ved Oprettelsen af en for Driftens Funktionærer fælles Pensionkasse — som den sjællandske — eller ved en almindelig Anvendelse af det ved de jydsk-hjnske Statsbaner brugte Opsparingsystem. Til de mod disse to Forsørgelsesmaader foran anførte Grunde kommer for Opsparingsystemets Vedkommende ved dets eventuelle Udvidelse endvidere tvende Momenter, som vel ikke ere afgørende, men heller ikke uden en vis Betydning, nemlig dels at naar der for de Funktionærer, som ikke skulle lide Afdrag i deres Løn, blev godskrevet et Beløb af Driften, vilde Paagjældende vanskeligt kunne komme bort fra den Betragtning, at det saaledes Godskrevne var hans Eiendom, hvorover han maatte kunne raade, naar han af en eller anden Grund ønskede at ophæve Forholdet til Banerne, — Erfaring ved andre Institutioner har saavidt bekiendt, vist, at alle Reservationer, som i saa Henseende maatte være tagne fra Arbejdsgiverens Side, ikke formaa at rokke denne Opfattelse eller forhindre Misforstaaelse, naar vedkommende Institution, om end med fuld Ret efter de vedtagne Bestemmelser, hævder det Modsatte, — dels at Opsparingsystemet selvfølgelig vilde medføre et aldeles uforholdsmæssigt og kostbart Apparat i Retning af Bogføring og Beregning, naar det skulde omfatte alle ved Statsbanedriften Ansatte, af hvilke der for hver Enkelt maatte føres særlig Konto over det for ham Opsparede med Renter.

Idet Ministeriet derfor i Overensstemmelse med det ovenfor Udviklede er gaaet ud fra den Grundsætning, at Driften bør sørge for hele sit faste Personales Alderdomsforsørgelse m. v., har man vel anset det for rettest i Lovforslaget at bibeholde Afkortning i Lønnen som Bidrag til Alderdomsforsørgelsen for de Klasser af Funktionærer, for hvilke Saadant hidtil er forlangt, men har iøvrigt ment, at der tillige for Alle, som skulde nyde godt af Pensionsordningen, maatte kunne regnes med et Bidrag fra Driftens Side, som kunde lægges til Grund for Pensionsreglerne, uden at forøvrigt Driftens Forpligtelser herved anses opfyldte, hvis det i Tiden mulig skulde vise sig, at der for de